

[Justitsministeren.]

høje Folketing oplyst, hvorledes den engelske Retsregel er opstaaet, som gaar ud paa, at det skal siges til den sigtede, at han ikke behøver at udtale sig, men at alt, hvad han maatte sige, vil blive skrevet ned og blive brugt som Bevis mod ham under Domsforhandlingen. Jeg har endvidere lovet, at naar det foreliggende Forslag er ophøjet til Lov, skal jeg snarest forelægge det staaende Retsplejeudvalg det i Folketingsudvalget rejste Spørgsmaal om Afskaffelse af dette Paalæg om at sige disse Ord til den sigtede, at han ikke behøver at svare, og snarest muligt underrette Rigsdagen om, hvilke Bemærkninger det staaende Retsplejeudvalg har at gøre til dette.

Dermed skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til det høje Tings Velvilje.

Rytter: Som det fremgik af den højtærede Justitsministers Tale, er der ikke her Tale om principielle Ændringer i Retsplejeloven. Der er kun Tale om rent formelle og nogle enkelte reelle Ændringer.

Hvad angaar de formelle Ændringer, har jeg hørt flere udtale, at det er ikke saa faa Ændringer, der her foreligger. Jeg maa dertil for mit Vedkommende sige, at jeg synes, det er overordentlig faa; naar man tænker paa hele det Lovkompleks, som Retsplejeloven er, alle de Forslag, Ændringsforslag og Underændringsforslag, der forelaa for Rigsdagen, da den blev behandlet, saa er det i hvert Fald kun faa formelle Fejl, som skete, og det synes jeg er godt, baade set ud fra Administrationens og fra Rigsdagens Synspunkt.

Hvad angaar de reelle Ændringer, som her foreslaas, omtalte den højtærede Minister Ændringen i § 780. Jeg synes, man maa ogsaa burde omtale den Ændring, der gaar ud paa, at Politiaadvokaternes Fuldmægtige skal have Lov til at give Møde som Anklagere; det er for saa vidt en reel Ændring, der er nødvendig paa Grund af Sagernes store Antal, og fordi der er saa faa Politiaadvokater.

Hvad angaar det, som den højtærede Justitsminister kaldte Hovedforslaget, nemlig Ændringen af § 780 om Varetægtsfængsel, maa jeg for mit Vedkommende sige, at jeg er enig i den reelle Afgørelse — jeg ser bort fra den formelle Fremgangsmaade —, som blev truffet ved Ministerens og Rigsadvokatens Stilling til Grenaa-Affæren. Jeg mener, at Retsplejeloven, allerede som den

er, var tilstrækkelig, og det støtter jeg paa en Landsretsdom, der staar citeret i Ugeskrift for Retsvæsen, Aargang 1932, pag. 133. Der viste det sig, at man godt i den Slags Tilfælde kunde arrestere, og jeg tror derfor, at det foreliggende Forslag egentlig for saa vidt er overflødigt. Men da det nu er kommet frem, og da det maaske kan klargøre Sagen noget, har mit Parti ikke noget imod Forslaget, om end vi mener, at det, at der er faldet en forkert Underretsdom, i og for sig ikke behøvede at have givet Anledning til, at Lovgivningsmagten blev sat i Bevægelse, idet man jo kunde have faaet Sagen afgjort ved Landsretten; jeg tror da, den vilde være faldet anderledes ud, og saa var Lovgivningsmagten ikke blevet sat i Bevægelse. Men som Forslaget foreligger her, har vi ikke noget at indvende mod det, og jeg kan derfor anbefale, at Lovforslaget faar en hurtig Gang gennem Landstinget.

Buhl: Fra mit Partis Side kan vi tiltræde samtlige de Ændringsforslag, der her er stillet til Retsplejeloven, og jeg skal anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme i det høje Ting.

Stein: Det foreliggende Forslag har, som den højtærede Justitsminister allerede har gjort opmærksom paa, til Udgangspunkt det Forslag til Ændring i Retsplejelovens § 780, som for nogle Maaneder siden blev fremsat i det andet høje Ting af Medlemmer af mit Parti. Anledningen til Forslagets Fremsættelse var Løsladelsen af de unge Mennesker i Voldtægtssagen i Grenaa, en Løsladelse, der, som det vil erindres, fremkaldte meget skarpe Menings-tilkendegivelser Landet over; ogsaa den højtærede Justitsminister fandt sig for øvrigt foranlediget til at reagere heroverfor. Der er ikke Grund til at gaa nærmere ind paa alt dette, det maa være tilstrækkeligt at sige, at Tilfældet henledte Opmærksomheden paa, at der maaske tiltrængtes en Udvidelse af den Hjemmel til øjeblikkelig Indskriden med Fængsling, som gives i Retsplejelovens § 780, en Udvidelse, der skulde gaa ud paa i særlig grove Tilfælde at hjemle Dommeren Ret til at sætte den paagældende fast og holde ham fast, indtil han har afsonet sin Straf. En saadan Udvidelse fandt man saa meget mere paakrævet, som en Dommer, saaledes som Forholdene nu engang er, vil kunne være ængstelig for at gribe fejl med Hensyn til Anvendelsen af Varetægtsarrest, der i givet